

Erfaringer fra mit første semester med 7.semester studerende:

15 uger har jeg nu undervist 43 studerende (ca. en tredjedel piger) i faget Reguleringsteknik. Det er et meget spændende fag at undervise i, fordi det bygger ovenpå næsten alle de grundfag, der tidligere er læst. For mange er det første gang de oplever tidligere teori anvendt på fysiske ting i deres dagligdag, som de kan forholde sig til.

Skal man forsøge at forklare hvordan en kinesisk studerende er, bliver det selvfølgelig noget firkantet og jeg må understrege, at de er lige så forskellige som alle andre mennesker, men derfor er der alligevel en række fælles træk som er bestemt af den kultur og specielt uddannelseskultur de er opvokset i.

Med et-barns politikken fra begyndelsen af 1980'erne, er der kommet et voldsomt prestige pres på "barnet".

Det gode er, at der nu er samme forventning til en pige som til en dreng (dog stadig et mandssamfund og antallet af registrerede drenge er forbavsende højt i.f.h.t. piger).

Generelt er udd. systemet omvendt af det danske på den måde, at der stilles meget store faglige krav til børnene og først på universitetet kan de slappe af, hvilket de så også gør.

Fra 5 års alderen kører terpe skolen med udenadslære og paratviden, eksaminer, test og udskillelse af de bedste. Hele tiden er det karaktererne, der afgør hvilken skole man kan flyttes til efter grundskolen (6 år), mellemskolen (3 år) og gymnasiet (3 år). Helt vildt går det til det sidste år på gymnasiet, hvor det bestemmes hvilket universitet eller anden videregående udd. man kan komme på.

Skolerne er fra kl.8 til 17 og for de fleste endnu længere (fordi de kommer på kostskoler med aften timer). Derudover suppleres med weekend og "ferie" skoler, hvor de undervises i de fag de er svagest i. Typisk sprog og matematik.

Fra 12 års alderen bor rigtig mange på kostskole, typisk på 8 sengsstuer.

Det gør de også på universitetet, under streng justits.

Alle skal være inde på universitetet inden 21³⁰ og kl.23 skal de være på værelserne. Værelserne inspiceres og straffe uddeles til de der er ikke er hjemme til tiden. Der er på alle ledder kontrol med de studerende:

- fremmøde registreres og fravær udløser lavere karakterer og opfølgning. Klassens "duks" (kaldet monitor) varetager kontakten med læreren, hjælper ham ved at tørre tavlen af, tage kopier, meddele videre hvad der skal læses, følger op på de studerendes faglige indsats osv, men også den anden vej hvis de studerende er utilfredse med noget. Denne duks vælges af de studerende efter godkendelse fra universitetet.
- Fravær, dårlig opførsel, person konflikter og personlige problemer varetages af en anden "duks", som er valgt af skolen = kommunistpartiet. Denne duks' opgave er at sørge for at alle har det "godt". (den hyppigste dødsårsag for unge mellem 15 og 30 er selvmord). Som fremmed kan man næsten ikke få noget at vide om denne funktion.

Universitetsstudiet indeholder også idrætstimer, dans, deltagelse i forefaldende arbejde (rengøring og områdets vedligeholdelse) engelsk og ikke mindst politisk skoling.

Politisk skolen omfatter landets/partiets historie, studier i Mao's skrifter, filosofi, samfunds- og markedes økonomi. Det udgør 25% af undervisningen og det virker. Ingen er i tvivl om hvad der er det rigtige, at Kina er det bedste land og partiet dets? ledelse.

Ca. 20% af de studerende er medlemmer af partiet og optage kriteriet er bla. karaktergennemsnittet, så partiet sikrer sig, at de 20% fagligt dygtigste af de studerende bliver medlemmer og dermed får

de privilegier, der følger med, men også en yderligere skoling, der omfatter mødeaktivitet, politiske studier og "velgørenhedsarbejde".

Partiet er således allestedsnærværende, og f.x. er den "hjælpe" lærer, der så venligt blev mig tildelt, er partimedlem. De er meget følsomme overfor om udlændinge (aliens) er "politiske og / eller religiøse".

Hjælpelæreren er i øvrigt et helt kapitel for sig. Civ.ing med speciale i trådløs mobil kommunikation. Gennem hele semesteret regnede hun ikke en eneste af de små klasseopgaver, sov ofte og snakkede forstyrrende med de studerende, når der skulle regnes opgaver. Da vi så kom til Laboratorieøvelserne og hun snakkede medens jeg indledt, gik rundt blandt grupperne og talte om alt muligt andet end øvelser, sagde jeg til hende, at det ville jeg ikke have. Næste morgen gjorde hun præcis det samme, og jeg gik ind til professoren og sagde: "hvordan takler jeg lige det?" Svaret var: det skal jeg nok ordne. Han røg lige ind i klassen, bad hende komme med ud og siden så jeg hende ikke.

Jeg var chokeret og sagde: "hvad har du dog gjort?" Han tog sig til hjertet og sagde: "jeg har forklaret hende det uden at såre hendes hjerte." Slut.

Hun er ikke fyret (det kan man ikke) og jeg har siden mødt hende i godt humør og vi har sammen været på virksomhedsbesøg !!

De studerende er som alle kinesere utrolig smilende, venlige og hjælpsomme. Man føler sig meget velkommen og de er vant til at have et "nært" forhold til underviseren. På den måde mærker man meget det patriarkalske (konfutsianske), der er overalt i samfundet. Læreren er far, og tager vare på sine børn og børnene er loyale og stoler blindt på far, også når far tager fejl (alligevel er de også bange for ham/hende)

Derfor er forventningen også at læreren fortæller det rigtige og ikke at læreren beder om at få forslag til løsninger og at flere kan være korrekte.

Spørgsmål til klassen besvares normalt ikke, peger du på en enkelt og beder om svar rejser den studerende sig straks og står og ser fuldstændig tom ud i blikket uden at svare. Presser man på kan læberne ses bevæge sig og går man så helt hen til personen visker han næsten uhørligt: I don't know. Selv om han godt ved. Så ved du godt der er noget kulturelt du ikke helt forstår.

Øvelsesopgaver i timen regner 10% af de stud., uden du kan få facit at vide.

Jeg endte op med en metode, hvor klassen hurtigt deles op i grupper a max 5 studerende(ikke frivillig inddeling). Gruppen er færdig når den på et stykke papir har skrevet resultatet og givet mig papiret. De første der bliver færdige sættes til at hjælpe de andre grupper, og jeg går rundt og sikrer mig at alle er med. Det virker. Heldigvis er klasseværelset (skråt auditorio med kamera projektor, PC, audioanlæg og tavle) så stort at grupperne kan fordeles lidt.

Afleveringsopgaver regnes af max. 4 (ofte 1-2) resten skriver så af, og alle afleverer

Eksamen afholdes uden censor og 80% af opgaverne gennemgås normalt inden. Ofte lader læreren løsningen sive, eller der bruges den samme hvert år. Ved skriftlig eksamen snydes på alle måder og der gøres kun lidt for at forhindre det. Mundtlig eksamen er jeg ikke stødt på.

Derfor var mine studerende meget bekymrede, for jeg havde ikke sagt en lyd, og de antydede stærkt at det var forkert. Da jeg så også sagde de måtte medbringe alle hjælpemidler var det helt slemt, for så plejede eksamen at være meget svær.

Karakterskalaen går fra 0 til 100 og 60 er bestået.

Jeg havde jo forhørt mig inden, hvor mange det var fornuftigt at lade dumpe, så 84% bestod eksamen.....

De sidste 2 uger var laboratoriearbejde fra 8 til 17 (2 timers middagspause). Det omfattede stort set hele pensum og bestod af teoretisk forarbejde, opbygning af systemet i praksis, test og projektrapport. I alt 6 øvelser var planlagt. Vi nåede 3.

Selv om de er elektronik studerende, var det første gang de fik elektronikkomponenter i hånden. Mange anede ikke hvordan en kondensator, operationsforstærker osv. så ud, så de måtte også lige først have lidt loddekursus; men de nød det og gik rigtig meget op i det. Kom pænt og bad om de måtte få produktet med hjem efter kurset.

Også det at aflevere en skriftlig rapport med teori, simulering, opbygning, test og konklusion var helt nyt.

Det kom der selvfølgelig rigtig mange sjove oplevelser ud af. Da de opdagede, det ikke gjorde noget tingene gik i stykker, fordi de ikke vidste bedre, hyggede de sig og var vildt imponerede når det virkede.

I de to uger kom jeg rigtig tæt på mange af dem, men der var også 15% som bare stirrede ud i luften i samtlige 2 uger uden at røre noget som helst eller sige noget. Kinesere har evnen til fuldstændig at forsvinde ind i sig selv og bare stirre tomt uden et ord, uanset hvad man gør, en slags chok tilstand eller en måde at beskytte sig selv på, mystisk, men man støder på den gang på gang.

Selve øvelserne havde jeg overfor ledelsen beskrevet allerede ved semesterets start, med komponenter og udstyr der var nødvendigt. Hvad der skulle laves inden og hvordan. Alle nikkede bare og det var mig umuligt at få det i gang.

2 uger før måtte jeg så skrive at øvelserne ikke ville være mulige at gennemføre pga. det og det.-----

Så blev der købt ind og dekanen takkede mig fordi jeg havde skrevet det, for så kunne de få bevilliget det udstyr, som de havde manglet længe og alle smilede (Jeg måbede). Da det så kom 3 dage før vi skulle starte, gik yderligere 4 kolleger i gang med at hjælpe, og hele weekenden knoklede vi. Om aftenen skrev jeg så øvelsesvejledningerne, for det krævede ligesom, at vi selv havde haft noget til at fungere. Desværre virkede noget af udstyret ikke.....

Mandag morgen, et par timer efter kurset var startet, blev det sidste udstyr leveret af en kurer fra Beijing. Hvordan fanden skal man så have vejledningerne klar når udstyret end ikke er kommet. Det er ren skræk for en dansk lektor, men ingen undrer sig her. Al planlægning ud over 3 dage er ligegyldig, for der kommer alligevel nogen og ændrer situationen tænker de.

Al planlægning sker ovenfra. Alle ved ganske nøje hvad deres ansvarsområde er. Opad gør man som der bliver sagt og ikke andet, henviser bare opad (som den gode søn). Nedad kommanderer man og forventer det udført uden diskussion. Patriarkalsk. Til gengæld forventer man også at den ovenover er ansvarlig for ens liv og behandler en som den gode far.

Føler man sig ikke tilfreds protesterer man ikke, nej det stærkeste man kan sige er: Det sårer mit hjerte og mine følelser (evt. græder man). Så er det alvorligt og så sker der - måske noget.

Hvordan tror I lige Carl trives i det system.

Eksempel 1

På et af holdene skulle to studerende være væk fra øvelserne i to dage. En pige fra samme gruppe kastede sig vældigt over det at lave rigtig elektronik og var helt væk i det. Da så de andre kom tilbage sagde jeg på et tidspunkt: nå, men det er godt I er kommet tilbage, der er en masse at lave. Midt på eftermiddagen kaldt pigen mig hen til PC'en og pegede på skærmen, hvor hun i Notepad

havde skrevet: Mit hjerte er ked af det fordi du ikke syntes jeg har arbejdet nok, og to tårer løb ned af kinderne. Så kan det da nok være forklaringerne og undskyldningerne vælter ud af knaphullerne. Hun rørte intet de resterende 3 dage.

Eksempel 2

Der havde i længere tid været alt muligt galt med varmesystemet og folk i vores boligblok frøs. Nogen protesterede vredt til kontoret og forlangte el varmere, en anden gik grædende op på kontoret osv.

Vi var sådan set lige glade, for vi havde da købt en el varmeblæser (108 kr) for flere måneder siden og led ikke nød. Syntes dog det var synd for de andre. Derfor skrev vi til arrangøren af en julefest på universitetet, at vi alligevel ikke kunne deltage. Vi havde det koldt, havde problemer med hals og næse og følte os slet ikke godt tilpas i en tid hvor alle skulle være glade. Næste dag blev der leveret en varmeblæser til alle og lovet reduktion i betalingen af el. Og så var vi vel nok glade.

Jeg kunne komme med mange flere. Det er også professorer der udtrykker sig sådan !!!

På øvelsernes 3.dag var der næsten ingen mødt, og jeg spurgte professoren, hvad kan der være galt? Han sagde 3 ord til en anden (højere) professor, der stod ved siden af ,og som forsvandt, og svarede så: De pjækker bare og tror at fremmede lærere er ligeglade..... Samtidig kunne jeg høre inde fra mit lokale at nogen skældte voldsomt ud og spurgte: hvad sker der? Svar: ”han forklarer dem bare at de skal møde.”

Jeg vendte tilbage og han standsede med det samme og forsvandt (han taler ikke engelsk) alle smilede og jeg fik lokket ud af dem hvad han havde sagt. I løbet af det næste kvarter var 90% mødt. Men ikke nok med det Kl.15 sagde de, at de var nødt til at gå til møde alle sammen. Det viste sig at dekanen havde indkaldt dem til skideballe. Jeg deltog ikke, men jeg har tidligere hørt når lærerne får læst skriften ved afdelingsmøderne, det sker med stor entusiasme (men rører nu tilsyneladende ikke lærerne).

Kan I forstå man nogen gange føler ikke helt at have check på situationen.